

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 544/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou ROMŽA s. r. o., Hrnčiarska 5, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Sergej Romža, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepodaním návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu sp. zn. 0 Tp 86/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17

ods. 1 a 2 ústavy a práva na zákonnosť obmedzenia osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní bez uvedenej spisovej značky, a to nepodaním návrhu prokurátora krajskej prokuratúry na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu sp. zn. 0 Tp 86/2014 z 15. decembra 2014 (ďalej aj „medzinárodný zatýkací rozkaz“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) vydal 15. decembra 2014 proti sťažovateľovi medzinárodný zatýkací rozkaz pod sp. zn. 0 Tp 86/2014. Dôvodom vydania medzinárodného zatýkacieho rozkazu bola skutočnosť, že sťažovateľ, ktorému bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach z 2. apríla 2002 pre trestný čin skrátania dane, dlhodobo nepreberá listinné zásielky súvisiace s vedeným trestným stíhaním a dlhodobo sa nezdržiava na adrese svojho trvalého pobytu v Slovenskej republike. Podľa okresným súdom zistených informácií sa sťažovateľ v čase vydania medzinárodného zatýkacieho rozkazu nachádzal na území Spojených štátov amerických a nebolo možné inak zabezpečiť jeho prítomnosť na úkonoch trestného konania.

Pretože podľa názoru sťažovateľa bol medzinárodný zatýkací rozkaz vydaný v rozpore s § 490 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a základnými zásadami trestného konania, a to zásadou primeranosti a zdržanlivosti, prostredníctvom svojho obhajcu podal 10. augusta 2017 na okresnom súde návrh na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu podľa § 491 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Okresný súd prípisom sp. zn. 0 Tp 86/2014 zo 14. novembra 2017 zaslal obhajcovi sťažovateľa na vedomie nesúhlasné stanovisko prokurátora krajskej prokuratúry (prípís č. k. 1 Kv 40 16/8800-32 z 10. novembra 2017) k odvolaniu medzinárodného zatýkacieho rozkazu.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že krajská prokuratúra sa svojím nesúhlasom k žiadosti sťažovateľa na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu jednoznačne vyjadrila, že návrh podľa § 491 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nepodá, teda bude

pasívna (nečinná). Tým pochybila pri plnení svojej zákonnej povinnosti chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb v zmysle zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), teda aj práva sťažovateľa ako obvineného v trestnom konaní. Takáto nečinnosť krajskej prokuratúry nedovoľene zasahuje do základných práv a slobôd sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

Ďalej sa v ústavnej sťažnosti uvádza, že to, čo sa „... javí ako oprávnenie prokurátora (vykonávanie dozoru, konkrétnejšie aj podanie návrhu na odvolanie vydaného medzinárodného zatýkacieho rozkazu) je v reflexii na požiadavku účinnej ochrany a rešpektu k základným právam a slobodám povinnosťou, ktorej nositeľom je prokurátor ako predstaviteľ štátneho orgánu. Povinnosti tohto druhu musí prokurátor plniť nielen s cieľom dosiahnutia účelu trestného konania za každú cenu, ale predovšetkým s cieľom dosiahnutia účelu trestného konania pri súčasnej minimalizácii invazívnych zásahov do základných práv a slobôd obvineného.

K analyzovanému okruhu kompetencií (povinností) patrí podľa názoru sťažovateľa aj návrhová právomoc prokurátora smerujúca k odvolaniu vydaného medzinárodného zatýkacieho rozkazu.

Okresný súd nemôže odvolať medzinárodný zatýkací rozkaz na sťažovateľa bez návrhu prokurátora, preto reálnym zásahom do individuálnej sféry sťažovateľa chránenej základnými právami a slobodami nie je reakcia okresného súdu (list zo 14. novembra 2017) na žiadosť sťažovateľa z 9. augusta 2017, ale pasivita prokuratúry, bez návrhu ktorej okresný súd sporný medzinárodný zatýkací rozkaz odvolať nemôže.

... Práve v sťažovateľovej veci má ochranu jeho základných práv a slobôd v rukách krajská prokuratúra, pretože iba na základe jej návrhu je okresný súd oprávnený medzinárodný zatýkací rozkaz vydaný na sťažovateľa odvolať. Samotný sťažovateľ nie je oprávnený podľa § 491 Trestného poriadku iniciovať nárokovým spôsobom zrušenie alebo odvolanie sporného medzinárodného zatýkacieho rozkazu.

... návrhovú právomoc prokurátora podľa § 491 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je v súvislosti s úlohami prokurátora v predsúdnom štádiu trestného konania i v súvislosti s charakterom právnych účinkov medzinárodného zatýkacieho rozkazu potrebné vykladať a uplatňovať tak, že ak pominuli zákonné dôvody na uplatňovanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu, prokuratúra je povinná súdu navrhnúť jeho odvolanie. V opačnom

prípade je bezdôvodne nečinná a takouto nečinnosťou nedovoľene zasahuje do základného práva obvineného na súdnu a inú právnu ochranu a bez právneho dôvodu obmedzuje jeho základné právo na osobnú slobodu, pretože možnosť vykonania medzinárodného zatýkacieho rozkazu invazívnym zásahom do osobnej slobody obvineného pretrváva, hoci táto hrozba už pre naplnenie účelu trestného konania nie je potrebná.

Krajská prokuratúra preto podľa názoru sťažovateľa vo veci voči nemu vydaného medzinárodného zatýkacieho rozkazu nekoná v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v trestnom konaní, čím porušuje základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu, ktorá je poskytovaná v rozpore s ústavou. Zároveň porušuje základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, pretože svojou pasivitou (nepodaním návrhu na odvolanie rozkazu) znemožňuje, aby okresný súd ako jediný kompetentný orgán autoritatívne deklaroval, že potreba obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa formou zatknutia neexistuje, a následne svoj pôvodný aplikačný akt - medzinárodný zatýkací rozkaz ohrozujúci osobnú slobodu sťažovateľa - odvolal. Samotný sťažovateľ pritom (ako už bolo uvedené) nemá v rukách prostriedky na to, aby procesné relevantným spôsobom inicioval odvolanie naň vydaného medzinárodného zatýkacieho rozkazu.

... Ponechanie sporného medzinárodného zatýkacieho rozkazu v platnosti vedie k priamemu právnemu i faktickému následku voči sťažovateľovi, a to k obmedzeniu jeho osobnej slobody, hoci zákonné podmienky na uplatnenie medzinárodného zatýkacieho rozkazu podľa § 490 ods. 1 a 2 Trestného poriadku podľa názoru sťažovateľa nie sú splnené (dôvody - vid' fotokópiu jeho návrhu adresovaného okresnému súdu 9. augusta 2017) a možnosť autoritatívneho záveru o tom je v rukách krajskej prokuratúry, bez ktorej návrhu o tom okresný súd nemôže rozhodnúť. Nečinnosť porušovateľa preto porušuje aj základné právo sťažovateľa zaručené čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy i jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru...“.

4. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, jeho právo na osobnú slobodu zaručené čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na zákonnosť obmedzenia osobnej

slobody podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepodaním návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry Košice na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu z 15. decembra 2014, sp. zn.: 0 Tp/86/2014, sú porušované.

2. Krajskej prokuratúre Košice prikazuje podať návrh na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu z 15. decembra 2014, sp. zn.: 0 Tp/86/2014.

3. Sťažovateľovi priznáva nárok na náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

8. V posudzovanom prípade obsah splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa advokátom doručeného ústavnému súdu spolu so sťažnosťou trpí takým nedostatkom (nebol predložený originál, ale kópia), ktorý má za následok jeho neakceptovanie v konaní pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na ustálenú súdnu prax podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 4 SŽi 35/2014), podľa ktorej je zastúpený povinný predložiť splnomocnenie v jeho originálnej verzii, a nie fotokópiu, pretože iba originál splnomocnenia disponuje právnou silou, ktorá spočíva v tom, že jednoznačne preukazuje prejavenu vôľu zastúpeného. Z uvedeného ústavný súd vyvodil, že pri posudzovaní právnych účinkov fotokópie splnomocnenia je súdna prax jednotná, keďže fotokópii splnomocnenia nepriznala žiadne právne účinky, preto je potrebné predkladať konajúcemu súdu originál splnomocnenia (m. m. III. ÚS 129/2017, II. ÚS 231/2018).

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky kvalifikovanej sťažnosti, ktoré by zodpovedali požiadavkám obsiahnutým v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa mohol odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prerokovaní pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

10. Ústavný súd pritom v prerokovanej veci upustil od výzvy na odstránenie uvedených nedostatkov, a to preto, že by to v prerokovanej veci vo výsledku nemalo žiaden význam, pretože sťažnosť by aj tak bolo potrebné v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok právomocí.

11. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa podaním sťažnosti domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany pri porušení jeho zaručených práv a slobôd. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05, IV. ÚS 233/09, IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 801/2013, II. ÚS 660/2016). To zvlášť platí vtedy, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom.

12. Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

13. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd vyslovil, že nepodaním návrhu prokurátora krajskej prokuratúry na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu boli porušené jeho základné práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a právo na zákonnosť obmedzenia osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, a aby prikázal krajskej prokuratúre podať tento návrh.

Podľa sťažovateľa je krajská prokuratúra podľa ustanovení Trestného poriadku a zákona o prokuratúre povinná v prípravnom konaní skúmať zákonné dôvody na uplatňovanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu a ak tieto dôvody pominú, je povinná podať návrh okresnému súdu na jeho odvolanie. V prípade nepodania tohto návrhu je bezdôvodne nečinná, a tým porušuje základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a na osobnú slobodu, keďže znemožňuje, aby okresný súd mohol medzinárodný zatýkací rozkaz odvolať.

14. Podľa § 490 ods. 1 Trestného poriadku ak sa obvinený zdržiava v cudzine a ak je potrebné ho vyžiadať, vydá proti nemu predseda senátu príslušného súdu medzinárodný zatýkací rozkaz. V prípravnom konaní vydá sudca pre prípravné konanie medzinárodný zatýkací rozkaz na návrh prokurátora. Medzinárodný zatýkací rozkaz má na území Slovenskej republiky rovnaké účinky ako príkaz na zatknutie.

Podľa § 490 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku súd vydá medzinárodný zatýkací rozkaz najmä, ak nemožno zabezpečiť prítomnosť obvineného na úkonoch trestného konania iným spôsobom.

V zmysle § 491 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku stráca medzinárodný zatýkací rozkaz platnosť odvolaním; súd, ktorý medzinárodný zatýkací rozkaz vydal, ho odvolá, ak zanikli dôvody, pre ktoré bol vydaný, alebo ak následne zistí, že také dôvody neexistovali; ak bol medzinárodný zatýkací rozkaz vydaný na návrh prokurátora, súd ho odvolá na jeho návrh.

15. Podľa § 230 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor. Podľa § 231 písm. l) Trestného poriadku je len prokurátor oprávnený navrhnúť vyžiadanie obvineného z cudziny. Podľa § 73 ods. 1 Trestného poriadku ak je daný niektorý z dôvodov väzby a obvineného nemožno predvolať, predviesť alebo zadržať a zabezpečiť jeho prítomnosť na výsluchu alebo na inom úkone, vydá predseda senátu a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora príkaz, aby bol obvinený zatknutý.

16. Z citovaných častí ustanovení Trestného poriadku vyplýva nezastupiteľnosť úlohy prokurátora v rámci ním vykonávaného dozoru nad dodržiavaním zákonnosti v tomto štádiu trestného konania (§ 230 a § 231 Trestného poriadku). V nadväznosti na Trestným poriadkom vymedzené postavenie prokurátora v prípravnom konaní je vymedzená aj jeho právomoc podať v štádiu prípravného konania sudcovi pre prípravné konanie návrh na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Na takto zákonne definovanom postavení prokurátora v prípravnom konaní reflektuje právna úprava, keď viaže možnosť vydania a aj odvolania medzinárodného zatýkacieho rozkazu v prípravnom konaní len na návrh prokurátora.

17. Ustanovenie § 491 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neukladá povinnosť krajskej prokuratúre podať návrh na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Je na úvahe prokurátora posúdiť a rozhodnúť, či podá, alebo nepodá takýto návrh (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie návrhu na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu sú splnené). Oprávnenie na podanie návrhu prokurátora na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana. Akceptovanie druhého návrhu sťažovateľa vysloveného v petite sťažnosti (prikázať krajskej prokuratúre, aby podala návrh na odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu) by viedlo k priamemu príkazu dotknutému orgánu Slovenskej republiky konať/postupovať určitým spôsobom vo veciach, ktoré patria do jeho výlučnej kompetencie. Takéto rozhodnutie nepatrí do právomocí ústavného súdu.

18. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, resp. o práva vyplývajúce z relevantných medzinárodných zmlúv, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomocí ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05). Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

19. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až do jeho konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, II. ÚS 476/2017). Pokiaľ by

ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného náprava procesných pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci [orgánov činných v trestnom konaní a súdov (napr. III. ÚS 120/2011, III. ÚS 521/2017)].

20. V súvislosti s už citovaným čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd zvyrazňuje, že rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd alebo iný orgán verejnej moci. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (m. m. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, I. ÚS 404/2011).

21. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomocí.

22. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018